

Constitució dogmàtica *Dei Verbum* sobre la revelació divina

Concili Vaticà II – Sessió VIII – 18 novembre 1965

Proemi

1. Escoltant religiosament la paraula de Déu i proclamant-la amb fermesa, el sagrat Concili fa seues les paraules de sant Joan: «Vos anunciem la vida eterna, que estava amb el Pare i se'ns ha manifestat. A vosaltres, per tant, vos anunciem allò que hem vist i sentit, perquè també vosaltres tingueu comunió amb nosaltres, que estem en comunió amb el Pare i amb el seu Fill Jesucrist» (1Jn 1,2-3). Per tant, seguint els passos dels concilis Tridentí i Vaticà I, este Concili vol proposar la genuïna doctrina sobre la revelació divina i la seua transmissió, a fi que tot el món, per l'anunci de la salvació, escoltant crega, creient espere, i esperant estime.¹

Capítol I. La revelació

Naturalesa i objecte de la revelació

2. Va plaure a Déu, en la seua bondat i saviesa, revelar-se ell mateix i fer conèixer el misteri de la seua voluntat (cf. Ef 1,9), per mitjà del qual els hòmens tenen accés al Pare pel Crist, Verb encarnat, en l'Esperit Sant i participen de la naturalesa divina (cf. Ef 2,18; 2Pe 1,4). Per això, mitjançant esta revelació, Déu invisible (cf. Col 1,15; 1Tm 1,17), mogut pel seu gran amor, parla als hòmens com a amics (cf. Ex 33,11; Jn 15,14-15) i conviu amb ells (cf. Ba 3,38), per tal de convidar-los i acollir-los a la seua companyia. Esta economia de la revelació es realitza amb fets i amb paraules íntimament connexos entre ells, de manera que les obres acomplides per Déu en la història de la salvació manifesten i confirmen la doctrina i les realitats significades per les paraules, i les paraules proclamen les obres i il·luminen el disegni diví que contenen. I, per mitjà d'esta revelació, l'íntima veritat sobre Déu i sobre la salvació humana, resplendix en nosaltres gràcies a Crist, el qual és alhora mitjancer i plenitud de tota la revelació.²

Preparació de la revelació evangèlica

3. Déu, que crea i conserva totes les coses per mitjà del seu Verb (cf. Jn 1,3), dóna a la humanitat, a través de les coses creades, un testimoni constant d'ell mateix (cf. Rm 1,19-20). I, volent obrir el camí de la salvació celestial, des del començament es va manifestar ell mateix particularment als primers pares. Després de la caiguda, amb la promesa de la redempció, els va alçar a l'esperança de la salvació (cf. Gn 3,15), i sempre va prendre cura del llinatge humà. Volia donar la vida eterna a tots els qui busquen la salvació practicant amb constància les bones obres (cf. Rm 2,6-7). Al seu temps, cridà Abraham per convertir-lo en un gran poble (cf. Gn 12,2), el qual, després dels patriarques, va ser instruït per Moisès i pels profetes, a fi que el reconeguera com

1 Cf. Sant Agustí, *De catechizandis rudibus*, c. IV, 8: PL 40, 316.

2 Cf. Mt 11,27; Jn 1,14.17; 14,6; 17,1-3; 2Cor 3,16; 4,6; Ef 1,3-14.

a únic Déu viu i veritable, Pare provident i jutge just, i esperara el Salvador promés. Així, a través dels segles, va preparar el camí de l'Evangeli.

Crist porta la revelació a la plenitud

4. Després que Déu havia parlat en moltes ocasions i de moltes maneres per boca dels profetes, «en estos dies, que són els definitius, ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill» (He 1,1-2). En efecte, Déu ha enviat el seu Fill, el Verb etern, que il·lumina tots els hòmens, a viure entre ells i revelar-los els secrets de Déu (cf. Jn 1,1-18). Jesucrist, per tant, Verb encarnat, enviat com a «home als hòmens»,³ «comunica les paraules de Déu» (Jn 3,34) i duu a terme l'obra de salvació confiada pel Pare (cf. Jn 5,36; 17,4). Per això, Jesucrist — qui el veu a ell veu també el Pare (cf. Jn 14,9) —, amb tota la seua presència i manifestació de si mateix, amb paraules i amb obres, amb senyals i amb miracles, sobretot amb la seua mort i amb la gloriosa resurrecció d'entre els morts, i finalment enviant-nos l'Esperit de la veritat, duu a terme i a la perfecció la revelació i la confirma amb el testimoniatge diví. Ell ens revela que Déu és amb nosaltres per alliberar-nos de les tenebres del pecat i de la mort i ressuscitar-nos per a la vida eterna.

L'economia cristiana, per tant, en tant que aliança nova i definitiva, no passarà mai i no hem d'esperar ja cap nova revelació pública abans de la gloriosa manifestació de nostre Senyor Jesucrist (cf. 1Tm 6,14; Tt 2,13).

L'acolliment de la revelació

5. Al Déu que es revela cal donar-li l'obediència de la fe (Rm 16,26; cf. Rm 1,5; 2Co 10,5-6), mitjançant la qual l'home es confia tot sencer i lliurement a Déu, oferint «l'homenatge de l'enteniment i de la voluntat al Déu que es revela»,⁴ i acceptant voluntàriament la revelació que d'ell hem rebut. Per poder confessar esta fe, cal la gràcia de Déu, que arriba la primera i ens ajuda, i cal l'auxili interior de l'Esperit Sant, que mou el cor i el convertix a Déu, que obri els ulls de la intel·ligència i dóna «a tots la suavitat per a acceptar i creure la veritat».⁵ I per tal que la comprensió de la revelació siga cada vegada més profunda, el mateix Esperit Sant perfecciona constantment la fe per mitjà dels seus dons.

Les veritats revelades

6. Amb la revelació divina, Déu va voler manifestar-se ell mateix i comunica els decrets eterns de la seua voluntat de salvar els hòmens, «per fer-los partícips dels béns divins, que superen totalment la comprensió de la intel·ligència humana».⁶

El sagrat Concili confessa «que Déu, principi i fi de totes les coses, pot ser conegut amb certesa amb la llum natural de la raó humana, a partir de les coses creades» (cf. Rm 1,20); però ensenya que cal atribuir a la seua revelació «el fet que tot allò que en

3 *Epist. ad Diognetum*, c. VIII, 4: Funk, *Patres Apostolici*, I, p. 403.

4 Conc. Vat. I, *Const. dogm. de fide catholica*, cap. 3 de fide: Denz. 1789 (3008).

5 Conc. Araus. II, can. 7: Denz. 180 (377); Conc. Vat. I, *Const. dogm. de fide catholica*: Denz. 1791 (3010).

6 Conc. Vat. I, *Const. dogm. de fide catholica*, cap. 2 de revelatione: Denz. 1786 (3005).

l'orde diví no és per la seua naturalesa inaccessible a la raó humana puga ser fàcilment conegut de tots, amb ferma certesa i sense cap error, fins i tot en la condició actual del llinatge humà».⁷

Capítol II. La transmissió de la revelació divina

Els apòstols i els seus successors, anunciadors de l'evangeli

7. Déu va disposar benignament que tot el que havia revelat per a la salvació dels hòmens es conservara sempre íntegre i fóra transmés a totes les generacions futures. Per això, Crist, el Senyor, en qui s'acomplix tota la revelació del Déu suprem (cf. 2Co 1,20; 3,16-4,6), va manar als apòstols que predicaren l'evangeli a tots,⁸ com la font de tota veritat salvadora i de tota norma de conducta, comunicant-los així els dons divins. Este evangeli, promés en altres temps pels Profetes, ell mateix el va dur a la plenitud i el va promulgar amb la pròpia boca. Això va ser fidelment dut a terme, d'una banda, pels apòstols, els quals, per la predicació oral, transmeteren amb exemples de vida i institucions el que havien rebut per la paraula, la convivència i les obres de Crist, o que havien après per inspiració de l'Esperit Sant. D'altra banda, ho dugueren a terme aquells apòstols i els deixebles dels apòstols que, inspirats pel mateix Esperit Sant, posaren per escrit el missatge de la salvació.⁹

Però, per tal que l'Evangeli es conservara sempre íntegre i viu en l'Església, els apòstols deixaren com a successors els bisbes, «transmetent-los la funció magisterial que ells tenien».¹⁰ Així doncs, esta sagrada Tradició i la sagrada Escriptura de l'un i l'altre testaments són com l'espill on l'Església que pelegrina a la terra contempla Déu, del qual tot ho rep, fins que arribe a vore'l cara a cara tal com és (cf. 1Jn 3,2).

La sagrada Tradició

8. Així doncs, la predicació apostòlica, expressada de manera especial en els llibres inspirats, havia de ser conservada fins a la fi del temps per una successió ininterrompuda. Per això, els apòstols, transmetent el que ells mateixos havien rebut, insten els fidels a conservar les tradicions que han après de paraula o per escrit (cf. 2Te 2,15), i a combatre per la fe que els ha estat transmesa una vegada per totes (cf. Jud 3).¹¹ El que va ser transmés pels apòstols conté tot el que cal perquè el poble de Déu porte una vida santa i augmente la seua fe. Així, l'Església, amb la seua doctrina, amb la seua vida i el seu culte, perpetua i transmet a cada generació tot allò que és i tot allò que creu.

Esta Tradició, que arranca dels apòstols, progressa en l'Església amb l'assistència de l'Esperit Sant;¹² en efecte, la comprensió dels fets i de les paraules transmeses creix,

7 *Ibid.*: Denz. 1785, 1786 (3004, 3005).

8 Cf. Mt 28,19-20; Mc 16,15. Conc. Trid., Sess. IV, decr. *De canonicis Scripturis*: Denz. 793 (1501).

9 Cf. Conc. Trid., l. c.; Conc. Vat. I, Sess. III., *Const. dogm. de fide catholica*, cap. 2 de revelatione: Denz. 1787 (3006).

10 S. Ireneu, *Adv. Haer.* III, 3, 1: PG 7, 748; Harvey, 2, p. 9.

11 Cf. Conc. Nicea II: Denz. 303 (602). Conc. Constant. IV, Sess. X, can. 1: Denz. 336 (650-652).

12 Cf. Conc. Vat. I, *Const. dogm. de fide catholica*, cap. 4 de fide et ratione: Denz. 1800 (3020).

d'una banda, per la contemplació i l'estudi dels creients que les conserven en el cor (cf. Lc 2,19.51); també per la percepció profunda de les coses espirituals que experimenten; i encara per l'anunci d'aquells qui amb la successió episcopal han rebut el carisma segur de la veritat. És a dir, l'Església, al llarg dels segles, tendix constantment a la plenitud de la veritat divina fins que es complisquen en ella les paraules de Déu.

Les ensenyances dels sants pares testimonien la presència viva d'esta Tradició, les riqueses de la qual són infoses a l'actuació i a la vida de l'Església que creu i que prega. Mitjançant esta Tradició, l'Església arriba a conèixer el cànon dels llibres sagrats, i gràcies a ella es va comprènent més profundament la sagrada Escriptura, la qual, de manera constant, va exercint la seua acció. Així, Déu, que va parlar en altre temps, parla contínuament amb l'Esposa del seu Fill estimat; i l'Esperit Sant, que fa ressonar la veu viva de l'evangeli en l'Església i per ella en el món, introduïx els fidels a la veritat sencera i fa que la paraula de Crist habite abundantment en ells (cf. Col 3,16).

Relació mútua entre Tradició i Escriptura

9. La sagrada Tradició i la sagrada Escriptura, com es deduïx del que hem dit, estan estretament unides i compenetrades. Perquè, les dos brollant de la mateixa font divina, en certa manera s'unixen com una sola cosa i corren cap al mateix fi. En efecte, la sagrada Escriptura és paraula de Déu en tant que és posada per escrit sota la inspiració de l'Esperit diví, i la sagrada Tradició transmet íntegrament als successors dels apòstols la paraula de Déu que va ser confiada als apòstols per Crist, el Senyor, i l'Esperit Sant. Així estos successors, il·luminats per l'Esperit de la veritat, servixen la paraula amb la predicació, l'expliquen i la difonen. Se seguix d'açò que l'Església no obté la seua certesa sobre totes les veritats revelades tan sols de la sagrada Escriptura. Per això, cal acollir i venerar l'una i l'altra, l'Escriptura i la Tradició, amb idèntica adhesió i reverència.¹³

Relació de l'una i l'altra amb tota l'Església i amb el magisteri

10. La sagrada Tradició i la sagrada Escriptura formen un únic depòsit sagrat de la paraula de Déu, confiat a l'Església; en adherir-s'hi, tot el poble sant, unit als seus pastors en l'ensenyament dels apòstols i en la comunió fraterna, persevera constant en la fracció del pa i en les pregàries (cf. Ac 2, 42). Així, conservant, practicant i professant la fe transmesa, es crea una singular unitat d'esperit entre bisbes i fidels.¹⁴

Però la funció d'interpretar autènticament la paraula de Déu, escrita o transmesa,¹⁵ ha estat confiada únicament al magisteri viu de l'Església,¹⁶ l'autoritat del qual s'exercix en nom de Jesucrist. De fet, este magisteri no està per damunt de la paraula de Déu, sinó que la servix, ensenyant només allò que ha estat transmés. D'acord amb el mana-

13 Cf. Conc. Trid., Sess. IV, l. c.: Denz. 783 (1501).

14 Cf. Pius XII, Const. Apost. *Munificentissimus Dei*, 1 novembre 1950: AAS 42 (1950) p. 756, relacionada amb les paraules de sant Ciprià: «L'Església, poble unit al seu Sacerdot i ramat adherit al seu Pastor»: *Epist.* 66, 8; Hartel, III, B, p. 733.

15 Cf. Conc. Vat. I, *Const. dogm. de fide catholica*, cap. 3 de fide: Denz. 1792 (3011).

16 Cf. Pius XII, Enc. *Humani generis*, 12 agost 1950: AAS 42 (1950) pp. 568-569: Denz. 2314 (3886).

ment diví i amb l'assistència de l'Esperit Sant, ho escolta amb amor, ho guarda santament i ho explica amb fidelitat, i d'este únic depòsit de la fe trau aquella veritat revelada que proposa per a ser creguda.

És clar, per tant, que la sagrada Tradició, la sagrada Escriptura i el magisteri de l'Església, per disposició sapientíssima de Déu, estan tan units i conjuntats entre ells que no poden subsistir independentment. Tots junts, cada un a la seua manera i sota l'acció d'un mateix Esperit Sant, contribuïxen eficaçment a la salvació de les ànimes.

Capítol III. La inspiració divina de la sagrada Escriptura i la seua interpretació

Inspiració i veritat de la sagrada Escriptura

11. Tot allò que Déu ha revelat, contingut i presentat en la sagrada Escriptura, ens ha arribat per inspiració de l'Esperit Sant. La santa mare Església, d'acord amb la fe apostòlica, té per sagrats i canònics tots els llibres sencers i en totes les seues parts, tant de l'Antic com del Nou Testament. Estos llibres, escrits sota la inspiració de l'Esperit Sant (cf. Jn 20,31; 2Tm 3,16; 2Pe 1,19-21; 3,15-16), tenen Déu per autor i com a tals han estat confiats a la mateixa Església.¹⁷ Però, per a elaborar els llibres sagrats, Déu va escollir uns hòmens dels quals es valgué servint-se de les seues facultats i capacitats.¹⁸ D'esta manera, actuant ell en ells i per mitjà d'ells,¹⁹ escriviren com a veritables autors tot i només allò que ell volia.²⁰

Així doncs, com que tot el que els autors inspirats o hagiògrafs afirmen amb fermesa ha de ser tingut com afirmat per l'Esperit Sant, cal professar, en conseqüència, que els llibres de l'Escriptura ensenyen amb fermesa, amb fidelitat i sense error la veritat que Déu va voler consignar-hi amb vista a la nostra salvació.²¹ Per tant, «tota l'Escriptura és inspirada per Déu i útil per a ensenyar, refutar, corregir i educar en el bé, perquè el qui és home de Déu arribe a la maduresa i estiga sempre a punt per a tota obra bona» (2Tm 3,16-17).

Com cal interpretar la sagrada Escriptura

12. Ja que Déu ha parlat en la sagrada Escriptura per mitjà d'hòmens i a la manera humana,²² l'interpret de la sagrada Escriptura, per entendre el que ell ha volgut comunicar-nos, ha d'esbrinar atentament què pretengueren expressar els hagiògrafs i què volia Déu manifestar mitjançant les paraules d'ells.

17 Conc. Vat. I, *Const. dogm. de fide cath.*, cap. 3 de revelatione: Denz. 1787 (3006). Pont. Comm. Biblica, Decr. 18 juny 1915: Denz. 2180 (3269); EB 420; S. C. S. Ofici, carta del 22 de desembre de 1923: EB 499.

18 Cf. Pius XII, Enc. *Divinio afflante Spiritu*, 30 setembre 1943: AAS 35 (1943) p. 314, EB 556.

19 *En i per mitjà dels hòmens*: cf. Heb 1,1; 4,7 (en); 2Sam 23,2; Mt 1,22 *et passim* (per mitjà de); Conc. Vat. I, *Schema de doctrina catholica*, nota 9: Coll. Lac. VII, 522.

20 Lleó XIII, Enc. *Providentissimus Deus*, 18 novembre 1893: Denz. 1952 (3293); EB 125.

21 Cf. Sant Agostí, *Gen. ad litt.* 2, 9, 20: PL 24, 270-271; *Epist.* 82, 3: PL 33, 207; CSEL 34, 2, p. 354. Sant Tomàs, *De ver. q.* 12. a. 2 c. Conc. Trid., Sess. IV, *De canonicis Scripturis*: Denz. 783 (1501). Lleó XIII, Enc. *Providentissimus Deus*: EB 121, 124, 126-127. Pius XII, Enc. *Divino afflante*: EB 539.

22 Sant Agostí, *De civ. Dei*, XVII, 6, 2: PL 41, 537; CSEL XL, 2, 228.

Si es vol descobrir la intenció dels autors sagrats, cal tindre en compte, entre altres coses, els gèneres literaris.

En efecte, la veritat és diversament proposada i expressada en els textos, segons siguin històrics, profètics, o poètics, o bé amb altres gèneres literaris. Convé, per tant, que l'interpret es pregunte pel sentit que l'hagiògraf va intentar expressar i expressà de fet en cada circumstància concreta del seu temps i de la seua cultura, d'acord amb els gèneres literaris emprats en la seua època.²³ Per tal de comprendre exactament el que l'autor sagrat va voler afirmar en escriure, cal prestar molta atenció tant als modes habituals i originaris de sentir, de dir i de narrar propis de l'època de l'hagiògraf, com a les formes més corrents habituals de relacions humanes entre la gent d'aquell temps.²⁴

La sagrada Escripura ha de ser llegida i interpretada amb el mateix Esperit amb què va ser escrita²⁵ per tal de descobrir així el sentit exacte dels textos sagrats. Per tant, cal fixar-se, amb una igual diligència, a examinar el contingut i la unitat de tota la sagrada Escripura, tenint en compte la Tradició viva de tota l'Església i l'analogia de la fe. Pertoca als exegetes investigar, segons estes regles, a fi d'entendre i exposar més profundament el sentit de la sagrada Escripura. Així, amb estudis previs, anirà madurant el juí de l'Església. Perquè tot el que fa referència a la interpretació de l'Escripura està sotmés en última instància al juí de l'Església, la qual ha rebut el diví manament i el ministeri de conservar i d'interpretar la paraula de Déu.²⁶

Condescendència de Déu

13. En la sagrada Escripura, per tant, encara que resta sempre intacta la veritat i la santedat de Déu, es manifesta l'admirable condescendència de la Saviesa eterna, «per tal que coneguem la inefable benignitat de Déu i fins a quin punt ha adaptat el seu llenguatge mostrant-se provident i sol·lícit de la nostra naturalesa».²⁷ Perquè les paraules de Déu expressades en llengües humanes s'han fet semblants al llenguatge humà, tal com en altre temps el Verb de l'etern Pare, encarnant-se en la debilitat de la condició humana, es va fer semblant als hòmens.

Capítol IV. L'Antic Testament

La història de la salvació en els llibres de l'Antic Testament

14. Déu, en el seu gran amor, projectant i preparant sol·lícitament la salvació de tot el llinatge humà, amb un singular disseny es va escollir un poble al qual va confiar les promeses. Fent, doncs, aliança amb Abraham (cf. Gn 15,18) i amb el poble d'Israel per mitjà de Moisès (cf. Ex 24,8), es va revelar amb paraules i fets al poble que s'havia esco-

23 Sant Agostí, *De doctrina christiana* III, 18, 26: PL 34, 75-76.

24 Pius XII, *l. c.*: Denz. 2294 (3829-3830); EB 557-562.

25 Cf. Benet XV, Enc. *Spiritus Paraclitus*, 15 setembre 1920: EB 469. Sant Jeroni, *In Gal.* 5, 19-21: PL 26, 417 A.

26 Conc. Vat. I, *Const. dogm. de fide cath.*, cap. 3 de revelatione: Denz. 1788 (3007).

27 Sant Joan Crisòstom, *In Gen.* 3, 8 (hom. 17, 1): PG 53, 134. «Adaptació» en grec es diu *synkatábasis*.

llit, com l'únic Déu veritable i viu. Així Israel va experimentar quins eren els camins que Déu feia amb els hòmens quan parlava per boca dels profetes, els va entendre cada vegada amb més profunditat i claredat i els va fer conèixer amplament entre els pobles (cf. Sl 21,28-29; 95,1-3; Is 2,1-4; Jr 3,17). L'economia, per tant, de la salvació va ser prenunciada, narrada i explicada pels autors sagrats i es troba com a autèntica paraula de Déu en els llibres de l'Antic Testament; per la qual cosa estos llibres, inspirats per Déu, conserven un valor perenne: «En efecte, tot el que va ser escrit en altre temps, va ser escrit per a instruir-nos; així, gràcies a la constància i al consol que ens donen les Escripures, mantenim l'esperança» (Rm 15,4).

Importància de l'Antic Testament per als cristians

15. L'economia de l'Antic Testament era ordenada sobretot a preparar, a anunciar profèticament (cf. Lc 24,44; Jn 5,39; 1Pe 1,10) i a significar amb diverses figures (cf. 1Co 10,11) la vinguda de Crist, redemptor universal, i del regne messiànic. Els llibres de l'Antic Testament, tenint en compte la condició del llinatge humà en els temps que precediren la salvació instaurada per Crist, manifesten a tots el coneixement de Déu i de l'home, i també de quina manera Déu just i misericordiós es comporta amb els hòmens. Estos llibres, encara que contenen també coses imperfectes i pròpies d'aquell temps, mostren, tanmateix, una autèntica pedagogia divina.²⁸ Per tant, els fidels han d'acollir devotament estos llibres, que expressen un viu sentit de Déu i en els quals es troben ensenyaments sublims sobre Déu i una saviesa salvadora sobre la vida de l'home, a més d'admirables tresors de pregàries. En estos llibres hi ha latent, en darrer terme, el misteri de la nostra salvació.

Unitat dels dos Testaments

16. Déu, per tant, inspirador i autor dels llibres de els dos Testaments, va disposar amb tanta saviesa que el Nou Testament restara latent en l'Antic i l'Antic quedara manifestat en el Nou.²⁹ Perquè, si bé Crist va instituir la nova aliança en la seua sang (cf. Lc 22,20; 1 Co 11,25), amb tot, els llibres de l'Antic Testament, íntegrament assumits en l'anunci evangèlic,³⁰ adquirixen i manifesten la seua plena significació en el Nou Testament (cf. Mt 5,17; Lc 24,27; Rm 16,25-26; 2Co 3,14-16), i recíprocament l'il·luminen i l'expliquen.

Capítol V. El Nou Testament

Excel·lència del Nou Testament

17. La paraula de Déu, que és poder de Déu per salvar tots els qui creuen (cf. Rm 1,16), es presenta i manifesta el seu vigor molt especialment en els escrits del Nou Testament. Perquè en arribar la plenitud del temps (cf. Ga 4,4), el qui és la Paraula s'ha fet

²⁸ Pius XI, Enc. *Mit brennender Sorge*, 14 març 1937: AAS 29 (1937) p. 151.

²⁹ Sant Agustí, *Quaest. in Hept.* 2, 73: PL 34, 623.

³⁰ Sant Ireneu, *Adv. Haer.* III, 21, 3: PG 7, 950; (=25, 1: Harvey 2, p. 115). Sant Ciril de Jerusalem, *Catech.* 4, 35: PG 33, 497. Teodor de Mopsuèstia, *In Soph.* 1, 4-6; PG 66, 453D-453A.

home i ha habitat entre nosaltres, ple de gràcia i de veritat (cf. Jn 1,14). Crist va establir el Regne de Déu a la terra, va revelar el seu Pare i es va revelar ell mateix amb fets i paraules, i va dur a terme la seua obra amb la mort, la resurrecció, la gloriosa ascensió i la missió de l'Esperit Sant. Enlairat damunt de la terra atrau tota persona cap a ell (cf. Jn 12,32, gr.), ell, l'únic que té paraules de vida eterna (cf. Jn 6,68). Però este misteri no va ser manifestat a les altres generacions, com ho és ara als seus sants apòstols i als profetes gràcies a l'Esperit Sant (cf. Ef 3,4-6, gr.), per tal que prediquen l'evangeli, susciten la fe en Jesús, Crist i Senyor, i reunisquen l'Església. De tot açò, els escrits del Nou Testament en són un testimoni perenne i diví.

Origen apostòlic dels evangelis

18. Ningú no ignora que, d'entre totes les Escripures, incloent-hi el Nou Testament, els Evangelis són, amb raó, les més importants, ja que són el testimoni principal relatiu a la vida i a la doctrina del Verb encarnat, el nostre Salvador.

L'Església ha defés i defén sempre i per totes parts que els quatre evangelis són d'origen apostòlic. En efecte, que els apòstols predicaren seguint el manament de Crist, després, per inspiració de l'Esperit Sant, ells mateixos i els deixebles dels apòstols ens ho transmeteren per escrit com a fonament de la fe, és a dir, l'evangeli quadri-forme: segons Mateu, Marc, Lluc i Joan.³¹

Caràcter històric dels evangelis

19. La santa mare Església ha cregut i creu fermament i constantment que els quatre mencionats evangelis, la historicitat dels quals afirma sense cap tipus de dubte, transmeten fidelment allò que Jesús, Fill de Déu, va fer i va ensenyar realment mentre vivia entre els hòmens, per a la seua salvació eterna, fins al dia que va ser endut al cel (cf. Ac 1,1-2). Els apòstols, després de l'ascensió del Senyor, transmeteren als qui els escoltaven allò que el Senyor havia dit i fet, amb aquella més completa comprensió que en posseïen, instruïts pels esdeveniments gloriosos de Crist³² i per la llum de l'Esperit de la veritat.³³ Els autors sagrats van escriure els quatre evangelis escollint algunes coses entre les moltes transmeses de paraula o ja per escrit, sintetitzant-ne altres, o explicant-les tenint present la situació de les Esglésies, conservant finalment la forma de la proclamació, de manera que ens comunicaren sincerament la veritat sobre Jesús.³⁴ Tant si ho treien dels seus propis records i memòria com si ho prenien del testimoni d'aquells «qui des del principi en foren testimonis oculars i després esdevingueren ministres de la paraula», ho van escriure amb la intenció de fer-nos conèixer la «veritat» de l'ensenyament que hem rebut (cf. Lc 1,2-4).

³¹ Cf. Sant Ireneu, *Adv. Haer.* III, 11, 8: PG 7, 885, ed. Sagnard, p. 194.

³² Jn 2,22; 12,16; cf. 14,26; 16,12-13; 7,39.

³³ Cf. Jn 14,26; 16,13.

³⁴ Cf. Instrucció *Sancta Mater Ecclesia*, publicada pel Pontifici Consell per la promoció dels Estudis Bíblics: AAS 56 (1964) p. 715.

Els altres escrits del Nou Testament

20. El cànon del Nou Testament, a més dels quatre evangelis, conté també les cartes de sant Pau i altres escrits apostòlics compostos per inspiració de l'Esperit Sant. Segons el savi disseny de Déu, hi és confirmat tot el que fa referència a Crist, el Senyor, i hi ha explicada una vegada i una altra la seua autèntica doctrina, s'hi anuncia la força salvadora de l'obra divina de Crist, hi ha narrats els començaments de l'Església i la seua admirable difusió, i s'hi anuncia per endavant la seua fi gloriosa.

Jesús, el Senyor, per tant, va estar amb els apòstols tal com havia promés (cf. Mt 28,20) i els va enviar l'Esperit Defensor, perquè els conduïra cap a la veritat sencera (cf. Jn 16,13).

Capítol VI. La sagrada Escripura en la vida de l'Església*L'Església venera les sagrades Escripures*

21. L'Església ha venerat sempre les divines Escripures com també ha venerat el cos mateix del Senyor. Per això, especialment en la sagrada litúrgia, no deixa mai de prendre el pa de vida de la taula, de nodrir-se'n i de distribuir-lo als fidels, tant el pa de la paraula de Déu com el cos de Crist. Sempre ha considerat i considera les sagrades Escripures, juntament amb la sagrada Tradició, com la regla suprema de la fe: inspirades per Déu i escrites una vegada per sempre, comuniquen sense canviar-ne res la paraula de Déu mateix, i fan ressonar la veu de l'Esperit Sant en les paraules dels profetes i dels apòstols. Cal, per tant, que tota la predicació de l'Església, com la mateixa religió cristiana, es nodrisca i es deixi guiar per la sagrada Escripura. Perquè en els llibres sagrats el Pare del cel va a trobar amb amor els seus fills i conversa amb ells; i són tan grans la força i el poder de la paraula de Déu, que és sosteniment i coratge per a l'Església, fortalesa de la fe per als seus fills, aliment de l'ànima, font pura i perenne de la vida espiritual. Escauen bé a les sagrades Escripures estes afirmacions: «La paraula de Déu és viva i eficaç» (He 4,12), «és prou poderosa per a edificar i donar l'heretat a tots els qui ha santificat» (Ac 20,32; cf. 1Te 2,13).

Es recomanen traduccions acurades

22. Cal que els fidels tinguin un ample accés a la sagrada Escripura. Per això l'Església, des dels inicis, va fer seua l'antiquíssima versió grega de l'Antic Testament, anomenada dels Setanta, i conserva sempre amb honor altres traduccions orientals i les traduccions llatines, sobretot l'anomenada Vulgata. Però, com que la paraula de Déu ha d'estar sempre a l'abast, l'Església procura, amb maternal sol·licitud, que es facen traduccions a diverses llengües, apropiades i acurades, preferiblement dels textos originals dels llibres sagrats. I si estes traduccions, oportunament i amb el consentiment de l'autoritat de l'Església, són fetes fins i tot en col·laboració amb els germans separats, podran ser utilitzades per tots els cristians.

Missió apostòlica dels teòlegs catòlics

23. L'Esposa del Verb encarnat, és a dir, l'Església, instruïda per l'Esperit Sant, s'esforça per assolir una comprensió cada vegada més profunda de les sagrades Escriptures, per tal d'alimentar sense defalliment els seus fills amb les divines paraules; per això, fomenta també oportunament l'estudi dels sants pares, tant de l'Orient com de l'Occident, i de les sagrades litúrgies. A més, cal que els exegetes catòlics i tots els altres estudiosos de la sagrada teologia, col·laborant zelosament, treballen, sota la vigilància del magisteri sagrat, per investigar i explicar amb mitjans adequats la sagrada Escriptura. Així el major nombre de ministres de la paraula divina podran oferir amb fruit al poble de Déu l'aliment de les Escriptures, que il·lumina la intel·ligència, enforteix les voluntats i inflama els cors dels hòmens en l'amor de Déu.³⁵ El sagrat Concili encoratja els fills de l'Església dedicats als estudis bíblics, perquè amb energies sempre renovades, continuen portant a terme amb tot l'esforç la missió feliçment començada, d'acord amb el sentir de l'Església.³⁶

Importància de la sagrada Escriptura per a la teologia

24. La sagrada teologia es basa, com en fonament perenne, sobre la paraula escrita de Déu junt amb la sagrada Tradició, i amb esta paraula es consolida vigorosament i es rejuvenix sempre, escrutant a la llum de la fe tota la veritat reclosa en el misteri de Crist. Les sagrades Escriptures contenen la paraula de Déu i, perquè són inspirades, són realment paraula de Déu; cal, per tant, que l'estudi de la sagrada Escriptura siga com l'ànima de la sagrada teologia.³⁷ Semblantment, el ministeri de la paraula, és a dir, la predicació pastoral, la catequesi i tota la instrucció cristiana, en la qual l'homilia litúrgica ha de tindre un lloc privilegiat, s'alimenta amb profit i s'envigorix santament amb esta paraula de l'Escriptura.

Es recomana la lectura de la sagrada Escriptura

25. Cal, per tant, que tots els clergues, sobretot els sacerdots de Crist i tots els qui, com els diaques o els catequistes, es dediquen legítimament al ministeri de la paraula, es llancen a conèixer les Escriptures, mitjançant una lectura espiritual assídua i un estudi diligent, per tal que cap d'ells no esdevinga «predicador buit i superficial de la paraula de Déu, com qui no l'escolta en el seu interior».³⁸ A ells pertoca comunicar als fidels que els han estat confiats, les immenses riqueses de la paraula divina, sobretot en la sagrada litúrgia. El sant Concili exhorta també molt insistentment tots els fidels, especialment els religiosos, que aprenguen «el bé suprem que és conèixer Jesucrist» (Fl 3,8) mitjançant la freqüent lectura de les divines Escriptures. «Perquè la ignorància de les Escriptures és ignorància de Crist».³⁹ Que s'acosten, per tant, de bon grat, al mateix text sagrat, ja siga per mitjà de la sagrada litúrgia, amerada del llenguatge de

35 Cf. Pius XII, Enc. *Divino afflante Spiritu*, 30 setembre 1943: EB 551, 553, 567. Pont. Com. Bíblica, *Instructio de S. Scriptura in Clericorum Seminariis et Religiosorum Collegiis recte docenda*, 13 maig 1950: AAS 42 (1950) pp. 495-505.

36 Cf. Pius XII, Enc. *Divino afflante Spiritu*: EB 569.

37 Cf. Lleó XIII, Enc. *Providentissimus Deus*: EB 114; Benet XV, Enc. *Spiritus Paraclitus*: EB 483.

38 Sant Agustí, *Serm.* 179, 1: PL 38, 966.

Déu, ja siga per la lectura espiritual, ja siga a través d'institucions adaptades a esta finalitat, ja siga per altres mitjans que, amb l'aprovació i la cura dels pastors de l'Església, hui es difonen per totes parts de manera molt lloable. Però que recorden que la lectura de la sagrada Escripura ha d'anar acompanyada de la pregària a fi que hi haja diàleg entre Déu i l'home; perquè «parlem amb ell quan preguem, i l'escoltem quan llegim les paraules divines».⁴⁰

Pertoca als bisbes, «depositaris de la doctrina apostòlica»,⁴¹ instruir oportunament els fidels que tenen confiats sobre l'ús recte dels llibres divins, sobretot del Nou Testament, i en primer lloc dels evangelis, procurant-los traduccions dels textos sagrats acompanyades d'explicacions necessàries i suficients. Així els fills de l'Església es familiaritzaran amb les sagrades Escripures d'una manera segura i profitosa, i se n'ameraran de l'esperit.

Cal que es facen també edicions de la sagrada Escripura anotades convenientment, per a ús dels no cristians, adaptades a la seua situació. Els pastors d'ànimes i els cristians de qualsevol estat de vida procuraran difondre-les amb tacte i prudència

Epíleg

26. Que d'esta manera, amb la lectura i l'estudi dels llibres sagrats «la paraula de Déu es difonga i siga glorificada» (2Te 3,1) i que el tresor de la revelació, confiat a l'Església, òmpliga cada vegada més els cors dels hòmens. I així com la vida de l'Església rep nou vigor de la constant participació del misteri eucarístic, així mateix cal esperar un nou impuls per a la vida espiritual de la creixent veneració de la paraula de Déu, que «dura per sempre» (Is 40,8; 1Pe 1,23-25).

39 Sant Jeroni, *Comm. in Is., Prol.*: PL 24, 17. - Cf. Benet XV, Enc. *Spiritus Paraclitus*: EB 475-480. Pius XII, Enc. *Divino afflante*: EB 544.

40 Sant Ambròs, *De officiis ministrorum* I, 20, 88: PL 16, 50.

41 Sant Ireneu, *Adv. Haer.* IV, 32, 1: PG 7, 1071; (= 49, 2) Harvey, 2, p. 255.

Índex

Proemi.....	1	Capítol IV. L'Antic Testament.....	6
Capítol I. La revelació	1	La història de la salvació en els llibres de	
Naturalesa i objecte de la revelació	1	l'Antic Testament	6
Preparació de la revelació evangèlica.....	1	Importància de l'Antic Testament per als cristians.	7
Crist porta la revelació a la plenitud.....	2	Unitat dels dos Testaments	7
L'acolliment de la revelació	2	Capítol V. El Nou Testament.....	7
Les veritats revelades.....	2	Excel·lència del Nou Testament.....	7
Capítol II. La transmissió de la revelació divina	3	Origen apostòlic dels evangelis.....	8
Els apòstols i els seus successors, anunciadors		Caràcter històric dels evangelis.....	8
de l'evangeli.....	3	Els altres escrits del Nou Testament	9
La sagrada Tradició	3	Capítol VI. La sagrada Escriptura en la vida de l'Església	
Relació mútua entre Tradició i Escriptura.....	4	9
Relació de l'una i l'altra amb tota l'Església i		L'Església venera les sagrades Escriptures.....	9
amb el magisteri	4	Es recomanen traduccions acurades	9
Capítol III. La inspiració divina de la sagrada Escriptura		Missió apostòlica dels teòlegs catòlics.....	10
i la seua interpretació.....	5	Importància de la sagrada Escriptura per a la	
Inspiració i veritat de la sagrada Escriptura	5	teologia.....	10
Com cal interpretar la sagrada Escriptura.....	5	Es recomana la lectura de la sagrada Escriptura....	10
Condescendència de Déu.....	6	Epíleg.....	11